
Janina Fludra (1942-2013)

Pamiętnik Biblioteki Kórnickiej 30, 245-246

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

JANINA FLUDRA

1942-2013

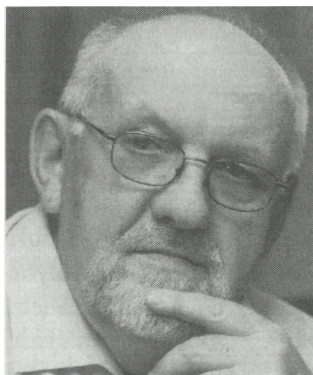

Urodziła się 19 sierpnia 1942 r. w Jeziorach Wielkich. W 1956 r. ukończyła szkołę podstawową w Zaniemyli. W 1976 r. rozpoczęła pracę w Bibliotece Kórnickiej jako strażnik muzealny. W 1985 r. powierzono jej sprzedaż pamiątek i wydawnictw w pawilonie handlowym. W 2003 r. przeszła na emeryturę. W latach 2007-2012 pracowała w kasie zamkowej (w okresie sezonu turystycznego od maja do września). Była pierwszą osobą, z którą spotykali się goście przybywający do Zamku, w tych kontaktach ujawniała się jej uczciwość, serdeczność i uprzejmość wobec innych. Pozostawiła synów Romana i Marka.

Redakcja

JERZY FOGEL

1942-2013

Kórniczanin, urodzony 17 października 1942 r. w rodzinie związanej z tym miastem od drugiej połowy XVIII w. Szkołę podstawową i średnią kończył w Kórniku, już wówczas marzył o archeologii, uczestniczył w badaniach archeologicznych, grywał też na skrzypcach w szkolnej orkiestrze. W latach 1960-1965 studiował archeologię na UAM. Z wyróżnieniem obronił pracę magisterską „Pracownia odlewnictwa brązu z okresu wczesnoelaznego w Bninie, pow. rem”, opublikowaną w 1972 r. Trwale związani z poznańską uczelnią - w Katedrze Archeologii, potem Instytucie Prahistorii UAM (IP UAM) przepracował ponad 47 lat. Na „swojej” uczelni przeszedł przez wszystkie szczeble kariery naukowej. W 1974 r. obronił rozprawę doktorską „Uzbrojenie ludności kultury lużyckiej w dorzeczu Odry i Wisły” (opublikowaną w 1979 r.), w 1989 r. nadano mu tytuł doktora habilitowanego (praca habilitacyjna: „Import” nordyjski na ziemiach polskich u schyłku epoki brązu). W 1991 r. został profesorem nadzwyczajnym, tytuł profesora zwyczajnego otrzymał w 2000 r.

Przez 22 lata był kierownikiem Zakładu Epoki Kamienia i Brązu; koordynatorem i szefem badań wykopaliskowych, np. na grodzisku w Bninie, Śremie, na cmentarzysku ludności kultury łużyckiej w Biernatkach (k. Śremu) i Nadziejewie (k. Środy Wlkp.), w pracach weryfikacyjnych tzw. Wałów Zaniemyskich, na terenie rynny Jezior Bnińskich, na renesansowym pawilonie myśliwskim w Mościenicy (koło Kórnik), przy nieistniejącym kościele pw. św. Wojciecha w Bninie, Pawilonie Białej Damy, w Arboretum Kórnickim czy poznańskich poszukiwaniach grobu Hipolita Cegielskiego (1984 r.). Wyniki badań terenowych skrupulatnie publikował lub przekazywał do opracowania.

Dyrektor IP UAM prof. dr hab. Danuta Minta-Tworzowska wspomina: „Profesor Jerzy Fogel wyrósł na fundamentach archeologicznej szkoły poznańskiej, stworzonej przez Profesora Józefa Kostrzewskiego. W zasadniczych zrębach pozostał jej wierny do końca, choć w sposób zdecydowany odrzucał jej etniczne aspekty. Kontynuował twórczo ideę wnikliwych badań, zarówno terenowych jak i gabinetowych, a także szczegółowych studiów nad periodyzacją pradziejów [...]. Zapewniał białe plamy w historiografii archeologicznej swoimi badaniami i analizami oraz ujęciami syntetyzującymi [...]. Główne Jego zainteresowania badawcze koncentrowały się wokół szeroko zakrojonych studiów nad wytwórczością metalurgiczną, bronioznawstwem i kontaktami międzykulturowymi w pradziejach, a zwłaszcza we wczesnych epokach metali – brązu i żelaza. [...] Bardzo ważną dziedziną badawczą Profesora Jerzego Fogla były dzieje archeologii polskiej, zwłaszcza XIX wieku, kiedy to kwitło kolekcjonerstwo oraz mecenat arystokracji i ziemiaństwa”.

Pozostawił ponad 80 publikacji naukowych, w tym 7 książek, m.in. *Pompeja Polska. Z dziejów archeologii wielkopolskiej XIX wieku: działalność Albina hr. Węsierskiego i Zbigniewa hr. Węsierskiego-Kwileckiego* (1991); *Kościoty Wielkopolski, Kujaw i Ziemi Lubuskiej z teki rysunków Kajetana Wincentego Kielisińskiego (1808-1849)* [1998]; *Mielżyńscy i Turnowie w kręgu starożytników XIX w.* (2002). Był redaktorem dwutomowego dzieła *Z dziejów Kórnik i Bnina* (2007, 2008).

Przez kilkanaście lat pełnił funkcję redaktora naczelnego czasopisma IP UAM „Folia Praehistorica Posnaniensia”, należał do komitetów redakcyjnych i rad naukowych. Działał w wielu gremiach (m.in. w Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk, Kórnickim Towarzystwie Naukowym, Wielkopolskim Towarzystwie Kulturalnym, Stowarzyszeniu Naukowym Archeologów Polskich) i regionalnych – był założycielem i pierwszym prezesem Kórnickiego Towarzystwa Kulturalnego. Był społecznikiem, w najlepszym tego słowa znaczeniu i znakomitym organizatorem wielu przedsięwzięć – inicjatorem budowy i strażnikiem kórnickiego „Ucha Igielnego” – leprozorium z macewami (1984); festynów majowych – „Święta Kwitnącej Magnolii”; pomysłodawcą wzniesienia cokołu z popiersiem Kajetana W. Kielisińskiego (1808-1849), grafika, rysownika, w Arboretum Kórnickim (1999); jako fan twórczości Wisławy Szymborskiej, noblistki urodzonej na Prowencie, „nie w Kórniku czy Bninie” – co mocno podkreślał, zabiegał o upamiętnienie tego miejsca okolicznościową tablicą.